

„Ja ņem ņos dzĭvniekus, kā viņi izskatās,
Tad nav par sakaru starp tiem vairs j ņaub s;
Tik jāizskaidro būtu starpība:
Prot', vienas sugas slinkums, — otras darbība.”

K. DZELZSKALNS /1870 – 1933/

K. DZELZSKALNS

PLĀKSTERĪ

EPIGRAMMAS

K. Dzelzskalns 1917
© Eraksti 2019
39 lpp. / ~ 0,23 MB

Sev pašam.

Savas dzejas es sāku pārļābot:
Daudz tika strīpots un dzēsts;
Daudz nācās arī ugunij dot
Kur nebij no dzejas ne vēsts.
Kad viss bij svērts, bij izsijāts,
Tad palika vēl pāri — dzejnieks pats.

«Gudri».

Bij septiņi „gudri” reiz Grieķijā,
Bet kas tos skaitīj's ir Baltijā?
Te viņu vairāk, kā it nekur:
Te katrs sevi par „gudro” tur.

Dibinātas bažas.

Jā, ko gan visu tagad neizgudro lieli gari,
Bet trakākais no tiem ir Röntgens un tā stari:
Dievssarg', ja tas ar tiem pie mūsu sirdīm tiks,
Kur mums tik daudz ir apzīmējams tik ar X.

Vienāds panākums.

Dažs Pegazam sēž mugurā ar seju nedrošu un bālu;
Cits varonīgs, kā Aleksanders aizauļo ar Bucifalu.
Kunkst pirmais: vai! — smeļ otrais: ai, cik labi!
Bet reiz iz segliem kritīs viņi abi.

Labi apsvērts.

Kam rāpties kalnu augstumos,
Kad lejā galdi klāti
Un kaut ar ielu putekļos,
Tiek plauši samaitāti:
Vai prātīgs cilvēks nieka plaušu labā
Lai vēdaram, kas lielāks, neizdabā?

Velts strīds.

Velti strīdēties par to, vai senās dienas,
Labākas, kā klātseošais brīd's:
Tevim prāts pie pagājības sienas,
Viņam tagadnē — tur veltīgs strīds.
Un ko tu kā svētu sirdī glabā, —
Mīdīt to ar kājām — viņa dabā.

Lāgavīram, kas visam piebalso.

Ja apsūdzēts tu kļūtu un pie tiesas vests,
Kā Daniels caur tevi lauvu bedrē mests;
Es galvoju, tu daudz vis neliegtos,
Vislielais teiktu: „Pag’, lai atceros!”

Dekoltētās Martas mammai.

Pat dažu ubadzi, caur tavu labo sirdi, esmu redzēj's glīti tērptu —
Kamdēļ tu savas pašas meitu ļaudīs laid pa pusei neapgērbtu?

Kāda Mikus prātojums.

Domāja viņš dziļu domu:
„Vai tas tiesa, ka reiz zosis glāba Romu?”

Visus prātus klāt viņš lika
Līdz pie gala slēdziena šai lietā tika:
„Zosis? — Nē, tas Romai dara kaunu! —
Pielaiš varētu tik ragainājo aunu.”

Paražas.

Ir zināms: vecie ēģiptieši savās paražās tik tālu gāja,
Ka viesībās pie galda mironi starp viesiem sēdināja.
Tas neglīti! Starp viesiem mironis, kas beigts patiesi!
Mums paraža: dzer dzīres, kamēr „dzīvi mironi top viesi.”

Pārspīlēta iedomība.

Reiz ērglim lūdza bruņu rupucis:
„Draugs, mīlais, māci mani laisties!”
Bet kad nu viss šis pasakā ir noticis,
Tad nav tur neko smieties, neko skaisties:
Tak šitam bruņu rupucim uz mata līdzīgus,
Es dzīvē esmu redzēj' s daudzus cilvēkus.

Iz evolūcijas teorijas.

Dien' dienā gaidu jauna Darvina,
Kas stingri pakaļ pēta, izzina:
Vai mūsu pārāk tievās jaunkundzes,
Nav skudru sakroļotās atvases?

Brenča piezīme pie augšējā.

Ja ņem šos dzīvniekus, kā viņi izskatās,
Tad nav par sakaru starp tiem vairs jāšaubās;
Tik jāizskaidro būtu starpība:
Prot', vienas sugas slinkums, — otras darbība.

Negaidīts iznākums.

Nāk viņš, piekļauvē pie viņas dzīvokļa tāds bailīgs klusi,
Mīlīgi un jautri atskan viņam pretī: „Iekšā!”
Un pie viņas siržu durvīm piedauza tas drošāks jau uz pusi, —
Te tam jādzird nežēlīgais: „Cits jau priekšā!”

Instinkts un prāts.

Dievs sargi cūku ķert, kas ganās citu barā:
Tās instinkts visas vieno aizsardzības kaŗā;
Bet cilvēki, kam prāts un saprašana plaša,
Tie šādā brīdī kritiskā pie slēdziena nāk aša:
„Kaut tikai manim tikt kaut kur aiz sētas,
Lai tad tiem citiem taisa stilbos rētas!”

Dots pret dotu.

Prātu, jūtu kritizētu,
Draugs, vai tu maz pazīt spētu?
Un uz prāta svariem svērtas,
Saki, ko vairs jūtas vērtas.

Pretējs iespaids.

Kas tik rakstus lasīt prot,
Dzird vai katru dienu:
Spožā saule atdziestot
Pamazām arvienu.
Ziņa šī iet visās zemēs, lejās:
Eskimosi skumst un afrikāņi smejas.

Vilki un «volfi».

Vēl vilku daudz iekš Vjatkas, Kalugas,
Pie mums to maz, bet divas pasugas:
Ir spalvainie, kas uzkrīt aviešiem
Un gludie Vāczemes, kas kož tik latviešiem.

Slēdziens par agru.

Ar spēku resnu dzelzi pušu liec,
Un zibins cieto klinti drupās triec, —
Ar vienu vārdu, gluži īsi teikts:
Nav pasaulē, kas nekļūtu kā veikts.
Tik Janc's pie cita slēdziena šē nāk:
Ar Madi labāk lai ir neiesākt!

Novērojums.

Teic, tik caur lielām ciešanām un mokām,
No grēkiem atgriezušos cilvēku ir daudz:
— Tad skaistais dzimums rauts bezrunas ļaunā rokām
Jo to tak korsets pastāvīgi žņaudz.

Kāda kalpotāju bara paziņojums priekšniekam.

Bij tāda ziņa mums „tu miris!” atnākusi,
Mēs vairāk nespējām kā „dusi!” „dusi!”
— Te nāca otra ziņa: „dzīvs, — tik mazliet slim ar ģikti!”
Mums kā no vienas mutes izskanēja: „slikti!” slikti!”.

Vai jekad?

Jau tūkstoš gadus muļķība ar saprašanu
Ved cīņu nežēlīgu, partizānu.
Un lai ar kaŗu diez kā gāna, suna,
Tak te no atbrūņošanās vēl nav ne runa.

Mārča prieks.

— Jau atkal viņa augstdzimtību mokot vecā kaite māgā
Un cienīgai, tai vēdars nestrādājot lāgā;
Mārčs brauc pēc daktera un priecīgs murmina pie sevis:
„Paldies tev Radītājs, ka man tik kuņģi esi devis!”

Rakstniekam M.

Cik bāls tu esi, — redzot metās žēl,
Sirds tev zem vestes pukst tik tikko vēl!
Iet gažām Krišs un sevī gudri slēdz:
„Šis laikam gan ar „siržu as'nīm” rakstīt mēdz!”

Rublis.

Kas kā prātnieku gan Diogēni cildīt kavē,
Tak daudz prātīgāks man Rublis šķiet:
Viņš tik citiem mucas dzīvi slavē,
Un kad pilna tā, — liek spundi ciet.

V. E...šam.

Tavs raksts par P. tā mudž no vārdiem svešiem,
Ka dažs, kas viņu lasījis,
Teic, acis plaši ieplētis:
„Nudien, tas runā kā no padebešiem, —
Ar zemes bērniem viņš vairs negrib saprasties!”
— Nu tā šai pasaulītē gājis ir un ies:
Kas sauks par kungu to, kam mātes austi svārki,
Bet melni kankari — cik tie uz krāmu tirgus dārgi!?”

Prātojums.

Ja tikai tie vien spētu,
Kam ragi, badīt un durt, —
Vai būtu tad tūska, maz rētu
Ko Ašai vārdot un burt.

Iz dzīves.

Kas naudu vilto, priekš tā likums bargs:
Tāds savu mūžu Sibīrijā vārgs.
Kas vilto patiesību, — tas ir: glaimus teic,
Tas savas dienas rozēs sāk un beidz.

Kādai Amālijai.

Ja cīnīnā ar vīru ordeņus un činas gūtu,
Tev visi ordeņi un feldmaršala čina būtu.

Nekaitīga ālēšanās.

Daudz badītas ar deguniem ir debesis,
Bet vai no tām tur kaut kas saplīsis?
Tamdēļ, ja kāds pēc zvaigznēm rokas sniedz
Ir muļķība, ja tam to darīt liedz.

Kādam C.

Pērts tiki tu, kad mātei baušļus atteikt nezināji,
Kults kad jau kungu gaitās gāji;
Šausts — kad pie tiesas palaid's bijī mēli
Un piekauts — kad reiz tirgū traci cēli.

Iz dzīves.

Še pasaulē daudz tādu — teiksim blandās,
Kas tik aiz skopuma ģērb sevi skrandās,
Un atceroties pirmo tēvu, māti,
Tie pat šās skrandas tur par štāti.

Veca patiesība.

Kas spēka gados mantā iestrādājies
Tas vecumā tik saka: „Galdiņ klājies!”
Bet ja kas jauns, ko nopelna, to vējā kaisa,
Tam sirmam: „Runga nāc iz maisa!”

Kas dažreiz attura no pacelšanās.

Uz augšu, uz augšu līdz Olimpam
Sīls laisties plivina spārnus:
Tikt tuvāku dievu mājokļam
Un nokraīt zemes sārņus.
Tā apņemšanās skaista, — sekas:
Krīt prātā alksnī sprautās bekas.

Izsalkums.

Viens tik skrandās, — otris ģērbies labi,
Tomēr izsalkuši ļoti viņi abi:
Pirmo maize mierināja izsalkuma bēdās,
— Otris rija miljonus, bet neatēdās.

Strādā un nejautā.

Liec graudu pie grauda, — kalns radīts tā kļūs,
Tik nejautā darbā: „Kas man par to būs?”

Priekš nāves, šai kalnā ko taisīji, kāp
Un smeijies par sevi, līdz vēdars tev sāp.

Kādam iedomu vajātajam.

Nav tukšas viņa nopūtas:
„Man naidnieku bez mēra!”
No dundura vēl bēga tas,
Bet ods tā asinis dzēra.

Redaktoram N.

Tu errojies, ka mūsu īstie dzejnieki no savām dzejām
Neviens pats neko nepiesūtot tavas „lapas” slejām.
Ai! ai! Tu sāksi gribēt pēc lai lakstīgala
Nāk, — dzied uz tavas mājas apkvēpušā skursteņgala.

Patiesības apustuļi.

Šim diktē prāta loģika jo dzīva,
Ka patiesība relātīva;
Tam atkal saka katra jūta,
Ka patiesība absolūta
— Ir man par viņiem pārlicība sava:
Tiem patiesības ir ne tik, cik melns aiz naga, nava.

Skopuļa Trana apņemšanās.

Kad tagad krāpšanas un blēdības,
Tā sakot, stāv uz dienas kārtības,
Tad nav par ļaunu ņemams it nemaz,
Kad Trans teic, būdams jau pie miršanas:
„Ne citādi, kā tik pret drošu vekseli
Es velnam došu savu dvēseli!”

Neiespējami.

„Priekš sirmas galvas pacelies un viņai godu dod!”
Tā svēti raksti mums it jauki mācīt prot.
Es censtos darīt to ar sird' un dvēseli
Ja sirmu dzīvē nesastaptu dažū ēzeli.

Cienīgajam N., kam ļoti nikna sieva.

Tu māci mūs, ka katram nākoties ar pacietību savu krustu nest;
— Par ko tu savu liec ar pāra zirgiem vest?!

Nenovēlība.

Ne tikai bērni vien, kam bērna prāts.
Ēd augļus daž' reiz zaļus tīri;
Aiz skaudības, ka cits tos neievāc,
To dara bieži arī prāta vīri.

Amnestija.

Kāpurs mirst un nolaidies uz elli brauc,
Vēlns tāds pavaļīgs to tūliņ priekšā sauc:
„Kas tu? Vāciets? Anglis? Īrs?”
„„Starp daudz cita — triju sievu vīrs.””
„Neko teikt, — tu diezgan piemeklēts!
Malka dārga — tieci amnestēts!”

Šolaiku mode.

Gusts, kas daudz mīdījis ir mūsu zemes lodi,
Zin kādu vispār sastopamu modi.
Šī mode ir: ja var tik dabūt algu
Bet otram kaklā valgu.

Kāda klaidoņa kapa uzraksts.

Še dus, kas tramdīts, vajāts tika,
Kas pat ir dienu vienā vietā nepalika,
Ja nepieskaita trijas ceturtdaļas gada,
Kas tam bij mātes miesās jāpavada.

Paskaidrojums.

Jān's teic: „Kaut būtu Lucija un es
Mēs tikai divi vien uz pasaules!”
— Še Jāņa vārdi jāprot tā — man šķiet:
Ar vienu deķi viņus apsedziet.

Pārsteigts apsolījums.

Jān's resno Madi apkampis spēj tik ar mokām dvest:
„Uz rokām tevi, mīļākā, caur dzīvi gribu nest!”
— „Uz rokām nest?! — Tas, Jancīt, ir par traku!
Vai tik tev vesals prāts? — es nupat domāt sāku.

Dzejnieka Viktora iedomība.

Sēd dzejnieks Viktors domās nogrimis,
Un neredz, ka iz alas sikspārns izlīdis
Nu tam ap galvu bezbēdīgi skrej.
To ieraudzījis Viktors sevī smeļ:
„Pat debesīs tie jau par mani zin
Un sūta eņģeli, lai mani lauros tin!”

Arī kādam.

Tu Dievu pielūgdams, ar labo roku
Pie savām krūtīm krusta zīmi met;
Bet kreisās rokas pirksti taisa krusta koku
Pie kuŗa brāļi priecīgs piekalt ved.

Vecas tautas un melna krāsa.

Nav ļauns, ja skatu tu uz veciem laikiem vērsi:
Kā dievu godā vecie ēģiptieši melnu vērsi.
Bet mūsu sentēvi, kad sastapa ko melnu,
Ja dienā — teica: kungu, — naktī: velnu.

Nodevējiem.

Tik vienu starpību starp Jūdasi un jums es zinu
Un īsiem vārdiem to lai te nu minu:
Bij cilpa jāpirk Jūdasam par asins grēkiem,
Bet jums ir auklu diezgan pievīts pašiem.

Bet tomēr...

Ja kāds pie kodola grib kļūt —
Tam vajag dragāt čaulu,
Un tas nav darbs tik grūts nebūt,
Tik grūts, ka lauztu kaulu.
Bet tomēr kodolu vēl daudz, tik daudz,
Neviena neuzplēsti čaulās klauz.

Liksta.

Bez stājas Likstas rati rit, —
Čīkst nesmērētās rumbas,
Un ko tās aizķer maķenīt,
Tam pierē rodas grumbas.

Rūpīga saimniece.

Akā saules stari laistās, —
Ilze vīru sauc:
„Kā lai uz tev nesaskaišas —

Visiem — viss tiek ļauts!
Kā lai mani mīļie lopiņi
Dzeņ no saules piebradāto ūdeni!”

Pārsteigts.

„Mēs šeitā esam viesi!”
Dzied bars — nu vai tam mēli siesi.
— Tā dziedot, tā ir kungu daļa,
Kad zemniekam šē viesoties ir vaļa!?”

Kādam šolaiku apustulim.

Uz sēt'smietu pāra uzrāpies,
Tu dziedī ar izstieptu kaklu:
„Šurp augšā, tauta ko kavējies,
Tur lejā tev padarīs aklu!”

Kādai saimniecei.

Uz galda tev „pavāru grāmata”
Ko visu nav tevīm mācījuse tā:
Kā iejaukt, kā mīcīt, kā krāsni laist.
Kā drīzāk no labas iedzīves gaist.

Kādam Arvidam.

Tūkstošus tu tēvam prasījī un prasi
Cēlam mērķim: izglītību turpināt.
Ja par to, ko tu jau mācījies es dotu grasi,
Sāktu mani izšķērdīgu daudzīnāt.

Braucēji.

Ir gājušies, kas lēnām brauc,
Kā ar kas laida stiķiem;
Bet vainīgu tik rets sev' sauc,
Viss posts caur zirga niķiem.

Iz dzīves.

Kā bij? — par to sen prātots gana,
Kā tagad? to redz katris pats;
Kā būs? tā mīklas minēšana
Un maz vien pareģim tiek samaksāts.
Tik viena lieta bij, ir, būs arvienu:
Teic kājas: „atpūties!” — bet vēdars: „skrien!”

Vienāds panākums.

Dažs laimē peld un bēdu jūrā cits,
Dažs pīļu dīķī dubļiem notašķīts;
Viens plunčojas pa ezaru, bet otris upē brien,
Treš's braukt „uz avotiem” sev ceļa somu sien.
Un agrāk peldēt viņi nenorimst,
Līdz publikā dzird saucienu: viņš grimst! —

Tiepšas.

Kas par troksni! Tīri tā kā tirgs!
— Divi vīri sanākuši kaņā:
Pirmais tiepjas: Vairāk vērts ir zirgs!
Otrais: Pātaga krīt vairāk svarā
— Kuņam taisnība, vai to lai saku,
Kur uz katra soļa pasaulē redz tiepšu traku.

Jauneklim.

Jauns būdams pēti un lasi,
Par visu taujā un prasi.
Ir labāk — būt jaunībā čaklam,
Kā vecumā garīgi aklam.

Iz dzīves.

Tā bija, — būs uz priekšu ar.
Kas spēlē, kokli vadzi kaŗ,
Un ja kur spēlē misējas kā,
Tad, saprotams, kokle tā vainīgā.

Aizrādījums dažiem jaunās paaudzes labotājiem.

Viens sauciens bieži dzirdams — nenorimst:
Mūs jaunā audze tikumībā grimst!
Dažs vainas meklē — atrod skolās
Cits bērniņus ar rīkstēm labot solās.
— Pie saknes jāņem ļaunums — tiks, kas tiks!
Ir jāgādā, ka bērns lai nepiedzimst tik plīks!

Atrasisšanās no verdzības.

Tam griba uz augšu tiekties,
— Jūs prasāt, kur radās šim tā?
— Kauns bija tam zemu liekties,
Kā tūkstoši darīja.

Velta brēka.

Par augstām akcīzēm jūs žēlojaties,
Un paši nezināt, kā dusmot, rāties.
— Ai, ģeķi, vēl bez akcīzes, bez nomas
Pat šo balt' dien ir jūsu domas.

Mūžam.

Uz resnas nūjas atspiedies,
Dažs runā lielas lietas:
„Var visa zeme apgāzties
Es palikšu uz vietas!”
— Vai ilgi jādzird būs vēl šādi balamutes?
— Tik ilgi, kamēr nūjas noderēs, kā stutes.

Ko mēs no vēstures mācāmies.

Bij slavena un lepna reizi Sparta,
Ka tāda šī caur Likurgu, tā neatskārtā.
Tik mēs to atzīstam, kas Likurģs sen jau miris
Un Spartas diženums viss kapā biris.
Mēs atzīstam — un tad ar neredzētu sparū
Ar krietniem goda vīriem vedam kaŗu.

Kluzs.

Dzird runājam: Kluzs mīlē patiesību — melus nīst.
Kā var viņš mīlēt to, ko nemaz nepazīst?!

Vīna bauda.

Ja lopi reiz pie vīna baudas tiks,
Par cilvēkiem tie — varu galvot — nepaliks
Jo pietiek jau ka cilvēkus
Vīns dara lopiem līdzīgus.

„Noli tangere circulus meos!”

„Jūs Romas vīri darāt, ko jūs darāt,
Bet manus riņķus tos vien neaizkaŗat!”
Tā Archimedes Sirakuzā droši teica

Un šķēpa ķerts šās zemes dzīvi beidza.
Bet viņa riņķi, toreiz vilkti smiltīs
Tie dzīvoja un dzīvos cilšu ciltīs.

Almas darbība.

Ka Alma bagāta, to katrs paunu žīdiņš zin
No tā, par cik mēdz Alma nopirkt „špices”;
Bet ka tā darbīga, tas man še jāpiemin
To rāda redakciju papīrkuŗvjos viņas dzejoļi un skices.

Noklausīta saruna.

S i e v a :

„Ja, vīriņ, naudas nav, tad ņem uz krīta,
Ballei zīda kleitas vajaga, kas glīta!”

V ī r s :

„,,Vai, man! — Sāc lietu apdomāt jel sieva:
Var grēkos krist bez drēbēm ar kā Ieva!””

Kādam lieltirgonim.

Kad šogad lielu peļņu atmetuši tevīm veikali
Tu rakstniecības fondam dāvā visu pusrubli,
Un dusmojies — jā, kā lai nesašūt tur prāts!
Ka nav tavs dāvinājums nekur sludināts.

N . . . . . a m .

Dēlu, kas jau skolā iet, pats ar māci vēl:
„Laikā visu padari, lai pēc netop žēl!”
Tavu gudro mācību zēns aiz ausīm liek:
Tam no bārdas vēl ne vēsts, tak zods skūts jau tiek.

Mācītājam N. N.

Taisnību acīs tev teikt, — trakais, kur jēgs!
Kā lai nu prot? Melot, tu sprediķo, grēks.

Ingus, kad tas bija apzagts.

Tie negēļi, man visu zaga, — neko neatstāja:
Ar visu, kas tik maz ko vērts, tie projām gāja.
Tik manu sievu pametuši — lūk, kur gudrība!
Kur saoduši, ka tai maza vērtība.

Padoms.

Es padomu jums gribu dot, kas der
Kad laimi ķert, kāds pirmos soļus sper:
No acīm miegu pirmo ārā trīt
Un guļot nepalikt, ja jāpakrīt!

Kādam Jēkabiņam.

Nevis kaut kā, bet tā par tiesu
Jēc's kop un sargā savu miesu;
Pie ārsta redz to bieži, lūdzam dziedējoša smēra
„Nu kas tad pušu?” — „,,Sapnī pēra!””

Iz dzīves.

Liels troksnis: latviešus vēl domniekos
Šais vecās Rīgas, goda amatos.
Kā šie lai latvjus neapspiež —
Ar modrām acīm visu redz un — klusu cieš.

Redaktoram Fricim.

Kā gudrs vīrs tu tā pie sevis lem:
„Par vienu vīru Jūdass — pag, cik viņš tur ņem?”
„Jā! Rēķins nesaskan! Lai velns jūs rautu!”
„Nudien, par lētu pārdevu es savu tautu!”

Padoms.

Ja gribi dzīvē tu daudz maz uz priekšu tikt,
Tad topi kurls — mācies acis migt,
Un ja kur muļķi redzi zelta futrālī
To dēvē gudru — gudru brīnišķi.

Aina iz zaļumsvētkiem.

Dzird zaļumplacī jaunu ļaužu dziesmu:
„Kur dzied, tur nometies bez briesmu!”
Bet jau pēc pusnakts viņi ķežas pārā
Un dažam galva pušu — citam zobi ārā.

Indriķa prātojums par zemkopību.

Pie mums vēl zemkopība bērna autos
Pie viņas pacelšanas visiem jāstrādā.
Lai zemkopis ar badu nenokautos
Tad — jāsēj sāls un siļķes jāstāda.

Pluksts kā mājas tēvs.

Ne tikai rītos vien, bet arī vakaros
Pluksts Dievu pielūdz savos pātaros
Viņš lūdz un lūdz un lūgdams izdomā:
Cik atraut saimei algas, cik no ēdamā.

Redaktoram Kļavam.

Kam tu arvienu: „Nost ar žīdiem!” klie dz,
Tie tevīm darījuši nav nekādas kaites.
Un viņu bauslība tiem stingri aiztikt liedz
Pat to, ar ko tev tuvas radu saites.

Kāda švīta kapa uzraksts.

Viņš visām jaunām modēm pakaļ skrēja.
Un tā joprojām — kamēr izputēja.
Tad atcerējās viņš vecveco modi:
Ar revolveru iešāva sev lodi.

Iz radišanas akta.

Kad Dievs reiz tārpiņus un kniņšļus no neniēka pataisīja,
Tad Ādamam par viņiem gudri valdīt bija:
Bet lai šis milzu pūlis nedarītu galvas sāpes vienam šim,
Tad mūdzus — latvjus atstāja Dievs šķēpnesim.

Steps.

Steps katru kapeiku tur cieti
Un taupa kā tik var, bet izdod kur der lieti:
Ij kāzas nodzēra, ij dēlu nokristīja, —
To visu vienā dienā — grasi aiztaupīja.

Kādam N. N.

Jauns būdams tu cik spēji timpas kolektēji
Un savu soģa krēslu ērtu pārbūvēji,
Lai vecumā vairs nebūtu ne raize,
Kad vēdaru būs izplētuse latvju maize.

Marijai T...ing.

Tu jautā man: cik kleita, ko tev meita šodien nesot
Pēc mana sprieduma pavisam vērtā esot?
— Pēc rubļiem, kapeikām lai tirgotāji taksē kleitu, —
Es apmēram: — tā vairāk vērts par tavu meitu.

Iz pērminderņa Kriša dzīves.

Krišs acis rūpju pilns arvien uz augšu ceļ:
No Augšienes tas sevīm dzīvei spēkus smeļ!
Tā domā daudz, — bet manim izliekas,
Tas savos cauros ēku jumtos noskatās.

Kādam skopulim.

Tu sāc pie vezuma pēc bērniem ilgoties,
Te padoms manim tev, kā vari līdzēties:
Ir tagad bodēs bērni, kuŗi klaigā, sēd,
Un galvenais priekš tev' — ne viņi dzeŗ, ne ēd.

Dzejnieks Nazis.

Pagalam nolaidies ir dzejnieks Nazis,
Tas savu mīlulīti bedrē racis:
Tā pegazs badā galvu zemē lika
Jo ar tā dzejām — sēnalām tas neiztika.

Iedomība.

Daŗš lielmanīgi pats pie sevis domā:
„Es būtu pirmais gladiātors senā Romā!”
Tak noveikt nespēj daudzreiz tāds ne oda
Kad tas tam zālē vāļājoties koda.

Iz dzīves.

Dažs tēvu cildina, dažs peļ — tāpat ja nāk par dēlu runāšana
Te jāzina, kas vairāk svarā: darba laiks, jeb pati darīšana?
Ko tēvs daudz gados grūti ieart spēja,
To dēls maz mēnešos jo viegli noplītēja.

Vēl Jēkabiņam.

No slimības un nāves bīdamies
Tu vesels it kā rutks iesāc ārstēties.
Tas tā, — ja tumsas bīdamies kāds lampu dedz,
Kad sauli vēl ne mākonītis neapsedz.

Nepareiza statistika.

Cik aklu mums? to statistika rāda,
Bet uz tās nevar svara likt nekāda:
Te aizmirsti tie visi pieskaitīt,
Kas gaišām acīm aklībā še mīt.

Nelaime nenāk viena.

Jau paruna mums gudri mācīt māc:
Tik reti nelaime kad viena nāk!
Jo, kas mīlestības purvā grimst,
Tam arī peršošanas kāre dzimst.

Iz peršenieku dzīves.

Kad Pegazs peršenieku Ģeņģeri iz sliedēm laukā sita,
Tas savu tintes pudelīti draugam dāvināja
Un rokas rūpīgi no tintes traipiem nomazgāja —
Tad — Dievu teikt par izglābšanu ceļos krita.

Ne ikreiz.

Še dzīvē lielas lietas izved galā tīrais nieks,
Ja tik to pabalsta kāds varens tuvinieks;
Bet ne nu katrreiz, katrs tuvs ir mūsu stute,
Daudzreiz ir jācieš mugurai, ko nopelnīja mute.

Iz advokātu prakses.

Ja gribi lai tev prāvu advokāts jo drīzi galā veiktu,
Ir vajadzīgs, ka tu tam visu patiesību teiktu:
Kā bija te? Kā tur? Kā šis? Kā tas?
Un — vai tev makā ar vēl ir jel kas?

Mūžam nešķirami.

Lai diez cik stipras draudzības jeb mīlestības saites,
Ja ar ne cits, tad nāve liek tām irt.
Tik baznīcas, kur jādziedē mums savas siržu kaites
Nav spējis it nekas no krogiem šķirt.

Iz dzīves.

Kā slīkonim priekš glābšanās salms maz ko der
Pēc kuŗa tas vēl stundā nebaltajā ķeŗ, —
Tas saprotams kaut kuŗam cilvēkam,
Tikai ne pašam slīkoņam.

Iz «cienīgtēvu» prakses.

Kad pavesta tiek vienkārša, bet krietna meitene,
Tad jūs to bargi tiesājat: „Tā liela palaidne!”
Bet ja reiz kunga meita šādā likstā krīt,
Tad: „Debess sodīs neģēli, tu krietnā preilenīt!”

Dr. Širpis.

Dakters Širpis savā ilggadējā praksē,
Tārpus barodams to tikumus par augstu taksē;
Atzīs viņš to tad, kad būs zem zemes kļuvis
„Auša, kas no šitiem domā pateicību guvis!”

Kāda «lubenieka» domas.

Ir tiesa: kad vējš iepūš sēnalās
Tad redzams ir, cik mazvērtīgas tās;
Bet ja kam birkaviem tās apēst jaudā,
Tam vēdars pilnāks būs, kā otrajam no viena grauda.

Iz veciem laikiem.

Ja agrāk skolā zināja bērns rādīt debesis un teikt kur muiža,
Par tādu teica cienīgais: „Daudz sagaidāms no šitā puīša!”
— Un tika ar uz priekšu dažs, šo to vēl strīpojis no skolā krātā:
Bij debess pirmās jāaizmirst un tikai muiža jātur prātā.

Kādam dižajam.

Kas tu mums biji un kas būsi vēl?
Tā dažs lauž velti galvu dievamžēl!
— Tārps — parazīts tu biji, caur ko daudzi cieta, —
Un kas tu būsi reiz? — tā atkal tārpu lieta.

Cienīgajam U.

Mans mīļais, kas tu priekš pagāniem
No draudzes dāvanas lasi,
Mēs tevi pašu dāvāsim tiem,
Tik apgādā ārzemes pasi.

Pa ieradumam.

Kad cienīgtēvam N. bij kaza sagrābta no kāsa,
Viņš, kā tas īstam ganam nākas, noiet kūtī
Un uzliek kazai rokas nopūzdamies grūti:
„Nes savu krustu pacietīgi mana mīļā māsa!”

Iz dzīves.

Kam skaidra sirds, tas prātu drūmu,
It viegli projām dzīs ar pīpes dūmu.
Bet ja ko sirdsapziņa rās un baidīs,
Tam to ne Vezuvs guni spļaujot neizklaidēs.

Tāpat.

Cik dažs, ja tam nav acīs teikts: tu esi blēdis!
Un kas tik citiem nemanot no liegtiem augļiem ēdis! —
Cik dažs — tāds sevi tur par krietnu vīru,
Kaut mēs to pazīstam kā nelgu tīru.

Nevienādas balvas.

Ikkatram Radītājs ir dāvinājis sirdi
Kā arī ožas spēju, redzi, — dzirdi;
Bet resnu vēdaru tas piešķīris tik retiem
Un maku zelta pilnu tikai izredzētiem.

Kādam žurnāla izdevējam.

Tai tavā žurnālā, kas iznākt mēdz,
— Kā tu pats lepni saki: — ilustrēts,
Par dažu lapu jāsaka: ne netīra, ne tīra, —
Ir tā kā mēslu dakšas, ir kā lira.

Pārāk smieklīga iedomība.

„Es pirmreiz redzu” — sacīja uz elefanta ods,
„Kā arī tev, tāpat kā manim snuķis dots!”
— Šis ods ir pasaka iz „tūkstoš — vienas nakts.”
Bet ka starp cilvēkiem ir šādu odu daudz — tas fakts.

Kādam Antiņam.

Ne tas tev dzīvē kaut ko labu sola,
Ka sejā tēvam līdzinās kā olai ola,
Nē! Taviem uzskatiem un nevis vaigam
Ir jālīdzinās tagadējam laikam.

Cienīgais N. saviem draudzes bērniem.

„Dievs piedod! Jums ir iedomība traka:
„Jūs tik uz tā, ko mana mute saka!
„Nē! Brāļi iekš tā ... mute paliek mute;
„Bet mana roka tā jums bēdu laikā stute:
„Tā katram, kas man uztic savu raizi
„Bez vārda sniedzas pretī — ņem un laizi!”

Ādama kāрта.

Ne Ādams muižnieks bij, ne saucams tas par „bauri”
Ne arī mākslinieks caur pindzeli vai tauri.
Nē! tas pēc kārtas piederēja, kuŗa izzuduse —
Tik tukšā skaņa „cilvēks” no tās palikuse.

Uzdevums matēmatīkiem.

Cik zinu, nav neviens vēl rēķinājis:
Cik lielu attālumu katrā sekundē tāds gājis,
Kuŗš — ja tā atļauts teikt, — no mātes augsti dzimis
Pirms ūsas sāka dīgt, jau bija dziļi grimis.

Kādam X.

Tu smejiies skroderim, kas spārnus gatavoja
Un tad ar tiem uz rijas jumta kāpis, zemē nolidoja.
Bet pats, kaut gan vēl šobaltdien pie zemes saisties,
Arvienu mēģini uz mākoņiem bez spārnem laisties.

Ziedonī un svīdoņā.

Urdz strauts, plaukst alksnāja, triec lakstīgala,
Un mīlestība iesākas, bet nav bez gala:
Žūst strauts, — cērt alksnāju un lakstīgala perē
Un skuķis Ašas „drapes” dzeļ un „varbūt” — cerē.

Dzeja un prōza.

Starp ziedošajām ievām atskan lakstīgalias melōdija,
Ai, kāda jauka, sirdi aizgrābjoša dzeja!
Tārps, kuŗu lakstīgala rij, vēl sāpēs galvu groza,
Fui! kāda cilvēcīgas jūtas aizkaroša prōza.

Pētīšanas priekšmets dažiē «vārda kalpiem».

Ar ēz'ļa žokļa kaulu Simsons vilistiešus sitis
Un kā mums apgalvo, tad daudz tur viņu kritis.
Tik nava izpētīts: vai krituši tie augšpēdu, jeb ar uz vaiga?
Te darbs, kam katru nedēļ' sešas dienas brīva laika.

Ģeniju izgudrojumi.

Ar striķi vien, lai tas cik gaŗš, neviena nepiesietu,
Ja nebūtu kāds ģenijs nācis uz tām domām iesist mietu:
Tā mīlestību, lai kā bučām štempelētu, atrada par vāju kniedi, —
Tad ģenijs izgudroja laulību — un vaļā netiec raudī tu vai dziedi.

Grēcīga aizraušanās.

Ja katrs pats priekš savām durvīm mēztu,
Ai, kas tā būtu tad par tīrību!
Un ja ikviens tik savu, godam nopelnītu maizi ēstu,
Ai..... Acis platas un es sapņoju.

Vilšanās.

Kad Rutku jaunpāru, kas savus med's mēnešus nodzīvoja
Pa dārzu vāļājoties bite aplidoja.
Ar asarām bij pieplūdušas Rutka acis brūnas:
„Mēs bitīt vilušies — bij vairs — tik šūnas.”

Iz kādas Almas prakses.

Ja Almai roku kāds no „šiem” ap vidu liek,
Tad dusmīgi un spēji atgrūsta tā tiek;
Bet ja „šie” dienām Almas neaizkar,
Tad tā aiz žēlabām vai raudāt var.

Viss atkārtojas.

No brāļiem Jāzeps pārdots kļūst
Un jūrā Jonu zivis gūst',
Zauls slepkava... *et cetera* —
Viss notiek šobaltdien uz mata tā.

Veca, negrozāma ieraža.

Tā vecos laikos gāja un tā ies:
Grib katrs kasīties, kam niez;
Un kuņģam to lai neatļauj, —
Kaut dažs ar' ādu sevim pušu rauj.

Iz «salonu» dzīves.

No avīzēm par badu Vilks reiz lasīja,
To sieva pārtrauca un mīļi prasīja:
„Vai badu komponē, jeb drēbnieks izrāda
— Un vai uz klavierēm to arī pavada?”

Novērojums.

Viens āmurs dzelzi neveidos,
Te svarā krīt kalēja roka.
Bet kas gan rokai to godu dos, —
Priekš āmura ceļus tik loka.

Taču reiz.

Vai esi optimists? Vai pesimists?
Vai Kristus pēdās ej, jeb esi antikrists?
Vai pase ir, vai nav? — Vai diploms kāds?
Tikai no tārpiem netiksi tu reiz tā iztaujāts.

Iz dzīves.

Ja bagātņiekam drusku kāja slīd,
Vai tūkstoš rokas viņu tūliņ stutē;
Bet ja kur nabags nespēkā pie zemes krīt,
Tur Samāriets tik dzīvo ļaužu mutē.

Uzaicinājums.

Es trūcumā tik knapi dzīvību vēl velku,
Tu pārpilnībā mīt, caur naudu — elku.
Dod manim savu naudu, — ēstgribu es tevīm savu došu
Un tici: sevi — tevī tā es aplaimošu.

Smieklīga brīnīšanās.

Par ko mums vēl ir tagad tumšs, kas jau priekš gadiem gaišs bij katram?
Tā mazi gari daudzreiz savā starpā prāto
Un acīm miegainām tad vienmēr tālāk kāto.
— Vai vabule, lai dzīvo tūkstots gadu tā — kad līdzināsies elefantam!

Apgriezti uzskati.

Ja sevim vietu niezošo kāds ļaužu barā kasa
Tad čukst: „Redz’, cilvēks nezina, ko pieklājība prasa!”
Bet tukšus salmus kult un dažu citu ālēšanos
Šie paši čukstētāji sauc par smalku uzvešanos.

Iz dzīves.

„Es gribu!” Ai, kā spēcīgi tas skan no daža mutes;
„Es nevaru!” drīz vien tā paša lūpas klusu čukst
Un bailīgs raugās apkārt tas sev kādas stutes;
Bet labāk ir, ja viņam tādas trūkst.

Labi domāti padomi.

„Mazs cinīts lielu vezumu daudz reizes apkārt gāž” —
Un: „Putns zara galā, bet jau iesmu drāž.”
— Tās divas parunas, ko katrs labi zin,
Bet man pārs vārdi pie tām jāpiemin:
Kad lielais vezums gāžas, — sānis pavirzies, —
Un — kad pār galvu putns skrien, tad augšup neskaties.

Veca patiesība.

Kad vētra trako, aizvējā grib katrs tikt,
Un tikai vētras varā nepalik;
Un žēl, ka aizvējā tik stiprais tiek
Un vārgajam ir vētrā jāpaliek.

Grēks grēku dzemdē.

Kad Ādams paradīzē pirmo grēku nodarīja,
Tas bailībā sev vīģes lapu priekšā klājis bija;
Diemžēl šis viņa darbs bij sākums jaunam grēkam
Kam krīt par upuri daudz tūkstoši: prot — modes spēkam.

Dažāda nodarbošanās.

Viens saka: „Dienā varu zvaigznes saredzēt!”
Un otrs: „Zāli augam spēju sadzirdēt!”
Bet trešais sevi darbina ar to:
Vai pirmie divi melo? — nemelo?

Ālēšanās panākumi.

Man dzīvē bieži nācies novērot:
Dažs grib ar plaukstām sauli aptumšot:
Bet kā viņš nolaižas, kad redz
Ka tā tikai to pašu krēsli sedz.

Guste.

No Dieva Gustei piešķirtas: lielas ausis, leinas kājas
Un „talja” — citas miesas tai ir tādas kropli vājas.
Bet tikumā? Klau, ko tā teic, par Ievu kad runāts tika:
„Man kauns ar basām kājām iet, bet šī pa dārzu plika.”

Iz dzīves.

Starp auniem dažureizi gadās
Ka viņi — paši nezina kādēļ? — badās.
Tā muļķi auni! — cilvēki, kas gudri,
Tā ērmoities, kā auni — ļoti mudri.

Cand. theol. N. vīrs un vārds.

„Es, — es spētu aizliegt savu tautu?
Labāk tad es sirdi sev iz krūtīm rautu!”
— „Vīrs un vārds!” — pēc gada tu to lūdzam dzirdi:
„Radi, Kungs, iekš manim vienu jaunu sirdi!”

Zināmajiem.

Jums vēdari visiem palieli
Kad nesaceļ kādreiz tie traci!
Man prātā te tas par to kamieli
Un par adatas aci.

Šolaiku iedomīgais zemnieka bērns.

Mazs bērniņš šodien kristīts tiek,
Jeb pareizāk — tam vārdus liek:
Otokars, Cicikars, Putrikars
Un kūmās stāv pats lielkungu pārs;
Bet bērniņš klie dz un gražojas:
„Tik prasti vārdi un tik maz!”

Ķīpa un tā lielais vēdars.

I.

Kad runāts tiek par bezdrāts telegrafu, Ķīpa klausās kāri:
„Hm! Aizlaist ātri vēsti kalnu kalniem pāri —
„Smalks atradiens! — Es arī ierīkošu viņu:
„Drīz saņemsat no manis manas kājas ziņu!”

II.

Tā izgadījās: Ķīpa gultā kāpdams kāju izmežģīja
Un kad nu tā — kaut ilgi neredzēta — viņa paša bija,
Tas nekavējoši pēc ārsta sūtīt lika.
Ārsts atnāca un pūlējās līdz kāja „iepravīta” tika;

Bet noraudzījies Kīpas vēdarā, tas teica rokas žņaugdams sviedros valgos:
„Ai, ārsta grūtais mūžs! — ej nu aiz kalna vēl pēc algas!”

III.

No dusmām Kīpa iekliedzās, kad blusa tam pie kakla koda:
„Pag, nekauna! Ar nāvi tā man jānosoda!”
To dzirdēdama blusa bij kā bulta kājās
Un nedēļu uz priekšu joņot viņa neapstājās, —
Tā elpu atņēma tik kad vēdaram bij gandrīz pāri:
„Nu, varmāk — mani neaizsniegs vairs tavi pirksti, asinskāri!”

Iz dzīves.

Var kliegt, var runāt balsī klusākā
Var arī klusu ciest un neteikt it nekā.
Tas tā, kā turam katreiz diktē prāts
Kā prasa apstākļi un kā tiek samaksāts.

Dzejniekam X.

Pie pastāvīgas slavas kļūt tas tevi kavēja,
Ka tavus darbus par daudz agri slavēja.

Iz dzīves.

Reiz nodeldētu grasi
Pat žīds pie krāmiem liek;
Par nodeldētu frazi
Daudz reiz zelts dāvāts tiek.

Slēdziens.

Tam dzīve saucama par laimīgu, kam reiz uz kapa krusta raksta!
„Še dus, kam šinī bēdu lejā veksels nebij jāparaksta!”

Mēlei.

Mēle niecīgā un mazā
Padebešos ceļ un dubļus vazā
Un tad atkal laizi, laizi, —
Daudziem tu tā pelni maizi.

A. un O.

No svara alfabētā burti A. un O.
Tie pārējie vai visi jāstrīpo:
Liec muguru kā burtam A. tu līdzinies
Un apaļš kļūsi drīz kā O. prieks skatīties.

Agronomam X.

Mācīts zemkop's esi tu,
Es tevi lūdzu pētī
Kur ņemt peles pārtiku
Tavā tukšā klētī?

Drēbnieks Olekts prāto.

Šai pasaulē viss mūsu kopskaits divreiz lielāks būtu,
Ja bagātam un nabagam pēc vienas formas svārkus šūtu.

Kādam kaimiņam.

Citi miežus, auzas sēj, — tu tik zirgiem maini,
„Pate” žīdam ratos ceļ dažū smagu saini;
Māju jūmtus ārda vējš, — ēdienā dzied „prūši”
„Mūsu mājā valda posts! — ļaudis nobūruši.”

Padoms.

Par stipru nebrēc, citus izbaidīs' —
Par klusu nerunā, tev' citi pārpratīs!

«Mīlestība» - «mīla».

Cik ilgi ir, kad jauni ļaudis peldēja vēl „mīlestības laimē”,
Bet tagad viņu sirdis vairs tik „mīla” saimē.
— Tā drīz no vārda „mīlestība” nepaliks ne ziņas
Un pašas ar starp cilvēkiem reiz pietrūks viņas.

Rets gardums.

Brenc's saldi smīn un it kā runcis laizās
Tas būs ko gardu baudījis, jheb baudīt taisās?
Varbūt ir dzēris šnabi? — dravēj's dižu koku?
— Ai nē! Tas „cienīgajam” bučoj's roku.

Starptautiska valoda.

„Hi, hā, hā — hi, hā, hā!”
Starptautiskā valodā,
Jautri skan pār resno lūpām,
Kad mēs nastas spiesti klūpām.

Ūsainim.

Pagalam smieklīgs ir tavs izteiciens:
„Ar Kati mēs caur laulību nu viens!”
— Jūs trīs — ne viens — līdz tevi zemē raks:
Tu, Kate un tavs naudas maks.
Tik, kad par tevi tārpī teiks: smalks atradiens!
Pie pēdējiem būs vietā vārdiņš: viens.

Paskaidrojums Brencim par pīlara Raņķa dzīvi.

Tu nemaldies, ja Raņķa dzīvi tautā jauku šķiti, —
Tā dzīvo visi viņa brāļi parazitīti.

Atklājums.

Kamēr vēl latvji pazina tik „pervi”
Tiem bija sveši „saborjāti nervi”,
Bet līdzko viņu dēli sāka nēsāt „krāsas”
Šiem radās nervozajās mīļākās un māsas.

Sievu ciešanas.

Jo lielas sāpes izcieš dzemdētājas,
Bet mokas arī tām, kas tik aiz modes vājas;
Un citas, — ja tām vīrs mirst — necieš ir līdz rītam
Bet aiziet tūliņ kārties — kaklā citam.

N... šiem.

Jūs sakāt, ka pēc gaismas jūsu bērniņi tā salkstot.
Kā brieži slāpstoši, pēc ūdens upēm alkstot;
Bet skolai liekat aizbāzt gaismas vadus — šķirbas.
Tā nieka dēļ, ka bērnus saltumā tur drebinājot tirpas.

Rūsis.

Nebij arī Rūsim reiz ne graša plika,
Laima lēma, — Dieviņš līdzēja: pie mantas tika
Pamaziņām viņš, kā manīt nemanīja
Vārpas šķina, kur cits sējis bija.

Austrai N.

Tu vienmēr tik karsti gaidi kaut kā,
Par veco esošo skaistāka:
Tu gaidi kaut rozā būt' debesis
Un lillā saule un mēnesis.

Iz dzīves.

Ir tādu daudz, kas augstu kāpj
Bez kā tiem galva reibst vai sāp;
Bet maz vien augstās vietās mīt,
Kas kāpuši tur — nenokrīt.

Kritiķim.

Tu lasi manas maz'rindas un domīgs galvu kas':
„Te daudz vēl nenoapaļots un ideju to maz!”
— Paldies! Man vaigi sarkuši, — tos sārto prieks, ne kauns,
Tu neglaimoju: zinu nu ka neesi man ļauns!